

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 08/25

Luxemburg, 28 januari 2025

Arrest van het Hof in zaak C-253/23 | ASG 2

Vergoeding van schade veroorzaakt door een mededingingsregeling: een nationale regeling die in de weg staat aan een collectieve schadevordering, kan in strijd zijn met het Unierecht

Dit is het geval wanneer het nationale recht geen enkel ander collectief mechanisme kent voor bundeling van individuele vorderingen van door een mededingingsregeling benadeelde personen en het onmogelijk of uiterst moeilijk blijkt om een individuele schadevordering in te stellen

Volgens het Unierecht heeft eenieder het recht om vergoeding te vorderen van de schade die hem berokkend is door een inbreuk op het mededingingsrecht. Elke lidstaat dient de regels vast te stellen voor de uitoefening van dit recht, waarbij onder meer het doeltreffendheidsbeginsel in acht moet worden genomen. Dat een rechtsbijstandverlener geen collectieve schadevordering kan instellen op basis van de rechten op schadevergoeding die hem door een groot aantal benadeelden zijn overgedragen, kan de doeltreffendheid van het Unierecht in het gedrang brengen. Dit is het geval wanneer naar nationaal recht geen enkele andere mogelijkheid tot bundeling van individuele vorderingen bestaat en het onmogelijk of uiterst moeilijk blijkt om een individuele vordering in te stellen om dit recht op schadevergoeding te doen gelden.

Tweeëndertig in Duitsland, België en Luxemburg gevestigde houtzagerijen zeggen schade te hebben geleden door een mededingingsregeling waarbij de deelstaat Noordrijn-Westfalen (Duitsland) ten minste gedurende de periode van 28 juni 2005 tot en met 30 juni 2019 buitensporige prijzen heeft toegepast bij de verkoop aan die zagerijen van rondhout uit deze deelstaat.

Elk van de betrokken houtzagerijen heeft haar recht op schadevergoeding overgedragen aan de vennootschap ASG 2. Deze vennootschap heeft als „rechtsbijstandverlener” in de zin van het Duitse recht een collectieve schadevordering bij de Duitse rechter ingesteld tegen die deelstaat. Zij handelt daarbij in eigen naam en op eigen kosten, maar voor rekening van de houtzagerijen en tegen betaling van een honorarium in geval van succes.

De deelstaat betwist de procesbevoegdheid van ASG 2 en voert aan dat de Duitse wetgeving, zoals uitgelegd door bepaalde nationale rechterlijke instanties¹, deze dienstverrichter niet toestaat een collectieve schadevordering in te stellen in de context van een inbreuk op het mededingingsrecht.

Volgens de Duitse rechter is de collectieve schadevordering in Duitsland het enige collectieve procedurele mechanisme waarmee het recht op schadevergoeding in kartelzaken daadwerkelijk kan worden uitgeoefend. Hij wenst dan ook van het Hof van Justitie te vernemen of het Unierecht² zich verzet tegen een uitlegging van een nationale regeling die de door een mededingingsregeling benadeelde personen belet om gebruik te maken van een dergelijke vordering.

Het Hof herinnert eraan dat **het Unierecht eenieder die schade lijdt ten gevolge van een inbreuk op het mededingingsrecht, het recht verleent om volledige vergoeding van die schade te vorderen**. Een

schadevordering kan worden ingesteld hetzij rechtstreeks door degene die dit recht geniet, hetzij door een derde aan wie dit recht is overgedragen.

De nadere regels voor de uitoefening van het recht op vergoeding van de door een inbreuk op het mededingingsrecht veroorzaakte schade worden echter niet beheerst door het Unierecht. Bijgevolg **staat het aan de lidstaten om deze regels vast te stellen, met inachtneming van onder meer het doeltreffendheidsbeginsel.**

In casu **dient de Duitse rechter na te gaan of de uitlegging van het nationale recht volgens welke vergoeding van de door een mededingingsregeling veroorzaakte schade niet kan worden gevorderd via de collectieve schadevordering in kwestie, voldoet aan het doeltreffendheidsvereiste.** Indien deze rechter tot de slotsom zou komen dat (i) het Duitse recht geen enkel ander collectief mechanisme kent waarmee de daadwerkelijke uitoefening van dit recht op schadevergoeding kan worden gewaarborgd, en (ii) een individuele vordering de uitoefening van dat recht onmogelijk of uiterst moeilijk maakt en afbreuk doet aan effectieve rechterlijke bescherming, dient hij schending van het Unierecht vast te stellen.

In dat geval moet hij trachten de nationale bepalingen in overeenstemming met het Unierecht uit te leggen. Indien dit onmogelijk blijkt, **moet de Duitse rechter de nationale bepalingen die de collectieve inning van de individuele schadevorderingen in kwestie verbieden, buiten toepassing laten.**

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst en, indien van toepassing, de samenvatting](#) van het arrest zijn op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎(+352) 4303 2170.

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via „[Europe by Satellite](#)” ☎(+32) 2 2964106.

Volg ons!

¹ De Duitse hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken heeft de collectieve schadevordering toegestaan op verschillende rechtsgebieden, zoals bij geschillen betreffende het huurrecht of vorderingen die zijn gebaseerd op de rechten van luchtreizigers. Die rechterlijke instantie heeft evenwel nog niet de gelegenheid gehad om zich hierover uit te spreken in de specifieke context van de vergoeding van schade die is veroorzaakt door een mededingingsregeling. Bepaalde lagere rechters staan voor dit rechtsgebied alleszins geen collectieve schadevordering toe.

² Artikel 101 VWEU en [richtlijn 2014/104/EU](#) van het Europees Parlement en de Raad van 26 november 2014 betreffende bepaalde regels voor schadevorderingen volgens nationaal recht wegens inbreuken op de bepalingen van het mededingingsrecht van de lidstaten en van de Europese Unie.